

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2021 r.

sprawy skazanego **S. G.**

w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego S. G. – adw. I. S. (Kancelaria Adwokacka w T.) kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne i wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T., po rozpoznaniu sprawy S.G., skazanego:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 grudnia 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt II K (...) za czyn popełniony w dniu 25 marca 2003 roku wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k., za który na podstawie art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 2 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 35 § 1 k.k. orzeczono karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, z czego skazany odpracował 64 godziny i postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 20 września 2006 roku w sprawie o sygnaturze akt II Ko (...) na podstawie art. 83 k.k. zwolniono skazanego od reszty kary ograniczenia wolności,

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 27 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II K (...) za czyn popełniony w dniu 13 sierpnia 2013 roku wyczerpujący dyspozycję art. 157 § 1 k.k., za który na podstawie art. 157 § 1 k.k. orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono ustalając okres próby na 2 lata, a następnie postanowieniem tego sądu z dnia 23 września 2016 roku w sprawie II Ko (...) zarządziło wykonanie warunkowo zawieszanej kary,

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 maja 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 grudnia 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt IV Ka (...) za czyn popełniony w nocy z 5 na 6 października 2013 roku wyczerpujący dyspozycję art. 197 § 2 k.k., za który na podstawie art. 197 § 2 k.k. orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności, którą skazany rozpoczął odbywać w dniu 7 lipca 2016 roku, na poczet której zaliczono okres od 06 października 2013 roku do 07 października 2013 roku, oraz za czyn popełniony w okresie od września 2008 roku do 04 września 2013 roku wyczerpujący dyspozycję art. 200 § 1 k.k., za który na podstawie art. 200 § 1 k.k. orzeczono karę 6 lat pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od 09 stycznia 2021 roku do 08 stycznia 2027 roku,

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 5 października 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K (...), utrzymanym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt IV Ka (...) za:

a) czyn popełniony w nocy z 13 na 14 lutego 2015 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który na podstawie art. 197 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeczono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) czyn popełniony w dniu 13 lutego 2015 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 157 § 2 kk, za który na podstawie art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 lutego 2015 roku do dnia 5 października 2015 roku, skazany ma rozpocząć wykonywanie tej kary od 06 lipca 2018 roku do 14 maja 2020 roku,

wyrokiem łącznym z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt II K 358/16:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego S. G. opisane w punktach II i III części wstępnej wyroku oraz karę łączną pozbawienia wolności opisaną w punkcie IV części wstępnej wyroku połączył i orzekł wobec skazanego S. G. karę łączną w wymiarze 9 (dziewięć) lat pozbawienia wolności;
2. ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki opisane w punktach II, III i IV części wstępnej wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu;
3. umorzył postępowanie w części dotyczącej wydania wyroku łącznego obejmującego skazanie opisane w punkcie I.

Powyższy wyrok łączny zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Od tego wyroku apelację wywiodła obrońca skazanego, która zaskarżyła orzeczenie w części tj. w zakresie punktu pierwszego wyroku, „dotyczącego orzeczenia wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności na korzyść S. G.”, zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej skazanemu S. G. wynikającą z zastosowania zasady asperacji, podczas gdy charakter popełnionych przestępstw zbliżonych rodzajowo, czasokres ich popełnienia, jak i opinia penitencjarna o skazanym, przemawiają za zastosowaniem wobec skazanego zasady pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżąca wniosła o zmianę wydanego wyroku w punkcie pierwszym, poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze najwyższej kary jednostkowej tj. 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, a w razie nieuwzględnienia powyższego o zmianę w/w wyroku w punkcie pierwszym poprzez złagodzenie wymierzonej kary łącznej i wymierzenie skazanemu kary łagodniejszej niż kara 9 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt IV Ka (...), Sąd Okręgowy w P. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiodła obrońca skazanego, która zaskarżyła orzeczenie w części tj. „w zakresie punktu 1 wyroku dotyczącego orzeczenia wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności na korzyść skazanego S. G., podnosząc zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegającej na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, wydanego z naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., polegającym na niewyjaśnieniu i niewzięciu pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego, co skutkowało przy połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego i orzeczenia rażącej

niewspółmierności kary łącznej wymierzonej skazanemu S.G. wynikającej z zastosowania zasady asperacji podczas gdy charakter popełnionych przestępstw zbliżonych rodzajowo, czasokres ich popełnienia, jak i opinia penitencjarna o skazanym przemawiały za zastosowaniem wobec skazanego zasady pełnej absorpcji”.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że mimo tego, iż konstrukcja zarzutu kasacyjnego sugeruje, że nadzwyczajny środek zaskarżenia bazuje na tezie, że sąd odwoławczy naruszył przepis art. 440 k.p.k. (poprzez niedostrzeżenie z urzędu niewyeksponowanych w apelacji uchybień polegających na naruszeniu przez sąd meriti przepisów art. 366 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i w konsekwencji utrzymanie w mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego), to uzasadnienie tego środka nie pozostawia wątpliwości, że opiera się on na zgoła innym twierdzeniu. Autorka kasacji błąd sądu odwoławczego wiąże bowiem wyłącznie z tym, że organ ad quem nie uwzględnił podniesionego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary. W uzasadnieniu kasacji nie ma bowiem jakichkolwiek uwag na temat tego, w jaki sposób – w ocenie skarżącej – sąd pierwszej instancji miałby naruszyć wyeksponowane w zarzucie przepisy prawa.

Co więcej jednak, argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji jest w zdecydowanej części wręcz dosłownym powtórzeniem argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji (por. wywód zawarty na k. 144 – 144 v. z wywodem zawartym na k. 276 – 278). Powyższe oznacza, że - wbrew wyraźnemu nakazowi płynącemu z treści art. 519 k.p.k. - nadzwyczajny środek zaskarżenia został w

istocie skierowany przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej, a nie drugiej instancji. Ponadto taka konstrukcja rzeczonoego środka zaskarżenia prowadzi również do wniosku, że w istocie opiera się ona na zarzucie rażącej niewspółmierności kary, którego podnoszenie w kasacji pochodzącej od stron jest przecież niedopuszczalne (art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k.).

Wyeksponowane wyżej okoliczności stanowią wystarczającą podstawę do uznania wywiedzionego w przedmiotowej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia za oczywiście bezzasadny.

W tej sytuacji jedynie dla zupełności wywodów należy zauważyć, że z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wynika, iż sąd odwoławczy dokonał wnikliwej kontroli ww. wyroku łącznego i odniósł się do argumentacji zawartej w apelacji. Przekonująco wytłumaczył również dlaczego zarzutu odwoławczego nie podzielił, a orzeczoną wobec skazanego karę łączną uznał nie tylko za nienoszącą znamienia rażącej surowości, ale wręcz za łagodną. Kontrola odwoławcza została zatem przeprowadzona w sposób w pełni respektujący wymogi wynikające z treści art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, wywiedziony w przedmiotowej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia należało uznać za oczywiście bezzasadny i orzec o jego oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W związku z trudną sytuacją majątkową skazanego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne i wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

O należności z tytułu opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji dla obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 2 pkt 1, § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019, poz. 18).

